

Bemoedigende WJD in Porto en Lissabon: “Todos!”

Goede vrienden,

Van 24 juli tot en met 8 augustus bevonden wij ons even niet op Pelts grondgebied. We namen namelijk deel aan het grootste jongerenevenement ter wereld: de Wereldjongerendagen in Lissabon. Voor Laura, Alessia, Ashley en deken Jan Philippe werd het een reis van twee weken. Zij trokken eerst nog een week naar Porto voor de ‘Days in the Diosces’, een geloofsfestival in het bisdom Porto. Ikzelf vervoegde hen in de tweede week, in Lissabon. Aangekomen in Porto verbleef ons Pelts groepje in een lagere school die verbonden was met de zusters van Don Bosco. Onmiddellijk werden we hier geconfronteerd met de grote gastvrijheid van de Portugezen, want de zusters zorgden met veel liefde voor het avondeten en de vuile was. In de lokale parochie werd er iedere dag begonnen met een ochtendgebed en meteen konden we hier al een stukje van de wereldkerk ervaren door de vele Franse, Canadese, Poolse, Britse en Spaanse jongeren die ook in onze parochie verbleven en met ons mee eucharistie vierden. Daarnaast werd er ook tijd gemaakt voor catechese, hetgeen paus Franciscus veranderde in rise-up momenten. Er werd gesproken over het scheppingsverhaal om van daaruit je persoonlijke geloofsbelijdenis creatief te verkennen, de rol van muziek in je geloofsweg en over de evangelielezing waarbij het Rijk Gods gesymboliseerd wordt als een ‘schat in de akker’ om zo te kunnen spreken over wat wij koesteren in ons geloof. Laura (20) zag een grote waarde in deze rise-up momenten: “Het was echt fijn om veel te kunnen delen met personen die je accepteerden. Ook was het voor mij een leerrijke ervaring in de zoektocht naar mezelf. “Ik heb veel bijgeleerd over mezelf.” In de middagen waren er telkens keuzeactiviteiten voorzien in het bisdom Porto. Zo trokken Alessia (17) en Ashley (17) naar Fátima, de plaats waar nu een bedevaartsoord is en waar Maria zesmaal verscheen aan drie herderskinderen. Ashley vertelde na afloop dat dit bezoek absoluut een van haar hoogtepunten was. Deken Jan nam op zijn beurt dan weer deel aan een Taizégebed, een concert in een plaatselijke synagoge en bezocht een botanische tuin. Zelf hield hij ook een heel goed gevoel over aan deze dagen: “Het was mooi te zien hoe totaal vreemden van elkaar al snel vrienden werden, het enthousiasme van de jongeren om over hun geloof te kunnen delen en het was bijzonder te zien hoezeer ze honger hadden naar inhoud.” Iets wat ons groepje in Porto bijzonder raakte was de aanbidding en avondwake rond het Allerheiligste sacrament. Laura getuigt: “Ik weet niet wat er met mij gebeurde, maar dat moment heeft me diep geraakt. Ik verstond de liederen niet, maar toch begreep ik de boodschap die ze me gaven. Het was heel intens en ik werd zelfs emotioneel. “Het was een kippenvelmoment voor mij en vele anderen.” Alessia spreekt over een sterk gevoel van verbondenheid en iets wat ze altijd bij zich zal dragen. De dagen in Porto werden afgesloten met een openluchtmis en optredens op het strand, waarna koers werd gezet naar Lissabon.

Op onze eerste dag in de Portugese hoofdstad werden we verwelkomd door de lokale parochiegemeenschap van Famões, waar we met alle Belgen verbleven. We werden door de plaatselijke inwoners getrakteerd op een zangstonde en een Portugese volksdans. Ook verzorgden ze een feestelijke receptie met zoetigheden en fruit. Zo konden we met een goedgevulde maag voor de eerste keer Lissabon intrekken. Die eerste dag stond onmiddellijk al een groot evenement op de planning: de openingsviering door de patriarch van Lissabon. Eenmaal toen we het plein

bereikt hadden zag ik een mensenzee van vlaggen voor me, uit alle landen van de wereld. Het was een sterk en tegelijk ontroerend beeld om te zien hoe springlevend de wereldkerk eigenlijk wel niet is. Iemand zei me iets heel treffends in die mensenmassa: "In ons leven reizen we overal naartoe, maar hier komt heel de wereld samen op een en dezelfde plaats." De dagen erna werd er in de voormiddag telkens eucharistie gevierd in de plaatselijke parochiekerk en hielden we drie catechesemomenten. De onderwerpen waren ecologie, sociale vriendschap en barmhartigheid. Drie kernthema's van het pontificaat van paus Franciscus. Ikzelf mocht in debat gaan met Mgr. Patrick Hoogmartens over ecologie en paus Franciscus' encycliek 'Laudato Si'. Dat was een verrassend moment. Ook waren de Peltenaren goed vertegenwoordigd in de eucharistievieringen. Ik als lector en Laura en Alessia als misdienaar. Het zijn momenten die we koesteren. De vieringen waren bijzonder sterk door de grote vreugde en vrolijkheid die op ieders gezicht te bespeuren was en zeker indrukwekkend was het dat zovele jongeren het sacrament van boete en verzoening wensten te ontvangen en zich echt geraakt wisten door de gave van de genezing die ze mochten ontvangen. Momenten om te koesteren! De overige middagen vertoefden we volop in Lissabon. We bezochten enkele musea, genoten van het historische Lissabon, het Christus koningbeeld, de toren van belém, de geboorteplaats van de heilige Anthonius en de vele kathedralen en kerken die de stad rijk was. We hadden zeer warm weer en daarom zochten we ook verkoeling aan de kustlijn. Ook bezochten we de 'City of Joy'. Hier hadden verschillende congregaties en landen hun eigen stand om over het geloof te delen en te spreken. Ook Roepingenpastoraal Vlaanderen had een eigen stand. Hier deelde men het prachtige roepingengebied (God roep je nog? Hoe kan ik het horen?) van Mgr. Lode van Hecke uit in verschillende talen om te bidden voor roepingen. Gesterkt door dit gebed trokken we naar de openingsviering met paus Franciscus. Wat was het een bijzonder en dankbaar moment om de Heilige Vader voor de eerste keer te ontmoeten. Aan de levende lijve konden we ondervinden hoeveel mensen deze paus wel niet inspireert. De paus is ouder aan het worden, maar spreekt nog altijd zeer krachtig. Zo liet hij ons allen uitroepen dat de kerk voor iedereen is: voor 'Todos', hiermee liet de paus nogmaals zien dat Hij de taal van het nu spreekt en dat het de taak is van de kerk om inclusiever te worden. De volgende dag ging de paus ook voor in een prachtige kruisweg, waarmee hij alle jongeren meegaf dat Jezus onze pijn of verdriet begrijpt en met ons meegaat. Op het plein heerste er een intense vrede, waarbij mensen elkaar steun gaven en omhelsden. Mensen die we nooit eerder hadden ontmoet en waarschijnlijk ook nooit meer zullen terugzien, maar dat deed niet ter zake. Kerk maken we immers allemaal. Voor het slotweekend trokken we naar een enorm groot veld aan de rivier de Taag. Als pelgrims gingen we dan ook op weg in 40 graden hitte. Dat was een hele beproeving, maar tijdens deze laatste dagen werden we rijkelijk beloond. We maakten het met 1,5 miljoen jongeren uiterst stil rond het allerheiligste sacrament en vierden samen eucharistie met paus Franciscus. We sliepen die nacht met 1,5 miljoen jongeren samen. Vriendschappen werden steeds hechter en het geloof werd meer gedeeld dan ooit. Het is overweldigend, maar tegelijk ook uniek om met zovele mensen voor hetzelfde doel verzameld te zijn. Dat maak je niet vaak mee. In zijn homilie stond paus Franciscus stil bij het evangelie van de gedaanteverandering van Jezus op de berg Tabor en wat we kunnen meenemen uit deze Wereldjongerendagen. De paus reikte ons drie werkwoorden aan: stralen, luisteren en niet vrezen. Stralen doen we volgens paus Franciscus niet door in de schijnwerpers te willen staan, maar wel door Jezus ten volle te verwelkomen in ons leven en te leren liefhebben zoals Hij het ons heeft

voorgedaan. Vervolgens luisteren: naar Jezus, naar elkaar, naar de meest kwetsbare, naar de noodlijdende aarde en altijd proberen om al luisterend in een vreedevolle dialoog te treden. En tot slot: niet vrezen. We werden opgeroepen om te schijnen met het licht van Christus en om te getuigen van de grote vreugde van ons geloof. Zonder angst, want Jezus loopt altijd naast je. Met deze krachtige boodschap trok een massa van jongeren vol hoop en licht terug huiswaarts met een hart dat vervuld was van dankbaarheid en met een groot verlangen om dit alles om te zetten in de praktijk. Ja, goede vrienden, zo werden deze WJD ook voor deze 1,5 miljoen jongeren een 'Taborervaring', waar het goed was om te zijn en waar iedereen kon stralen. Ongeacht wie je bent of wat je doet, in een grote vrede. We zien het nog op zo weinig plaatsen in onze wereld. We hadden dit alles niet kunnen meemaken zonder uw onvoorwaardelijke interesse en support. We hebben dat echt gevoeld vanop afstand. Ook willen we iedereen bedanken die financieel heeft bijgedragen aan onze reis. Dankzij deze steun kunnen we deze ervaring voor altijd in onze herinneringen meedragen. En tot slot, goede vrienden, zou ik u willen vragen om te bidden. Te bidden voor alle jongeren hier in Pelt, in Vlaanderen en overal ter wereld. En in het bijzonder voor die 1,5 miljoen jongeren die deelnamen aan de WJD in Lissabon. Dat zij de kracht die ze daar hebben mogen ontvangen, ten volle verwelkomen in hun hart en dat ze die honderdvoud mogen delen met alle mensen die ze mogen ontmoeten in hun verdere leven. En dat is 'zaaien', goede vrienden, dat is het geloof verkondigen, vandaag, anno 2023.

En laten we hopen dat we hiervan op termijn tekenen mogen terugzien in onze omgeving, in onze Peltse kerken en in de wereld. Want het is mogelijk, zoals onze paus en ook zijn voorgangers reeds zeiden. Het is mogelijk, zolang we ons hart maar zonder angst openstellen om te geven en te kunnen ontvangen. En het is ook mogelijk voor iedereen. 'Todos', zoals onze paus zei. Wij willen een kerk zijn voor iedereen, maar het is ook mogelijk voor iedereen als we er maar op durven vertrouwen. Laat deze WJD dan ook een krachtig begin zijn van iets heel moois en zeker geen einde betekenen. Daar gaan we voor met heel ons hart, met heel ons zijn!

Scott Reniers,
ambassadeur WJD Pelt
en ook namens Laura, Allesia, Ashley en Jan Philippe.